

BERICHTEN.

SCHOOLTANDHEELKUNDE. — J. C. GEBHARTS geeft een overzicht van de resultaten van twee jaren schooltandheelkundige verzorging in een New-York's district met een bevolking van 35000 personen.

De nadruk wordt gelegd op de *prophylactische reiniging* van het gebit, minstens eens per jaar en zoo mogelijk tweemaal per jaar, bij alle schoolkinderen. Niet meer te redden kiezen moeten worden getrokken en eveneens prophylactisch, moeten alle eerste blijvende kiezen worden gevuld als zij carieuze plekken vertoonen. De schoolkinderen krijgen verder les in mondhygiëne.

Reeds kunnen gunstige resultaten worden gemeld; terwijl bij de eerste reiniging het percentage van het aantal kinderen zonder caviteiten 8.6 bedroeg, steeg dat bij de tweede reiniging reeds tot 30 pCt. en bij de derde schoonmaak van het gebit bleek het aantal geheel gave gebitten 42 pCt. te bedragen.

Een finantiëel overzicht wordt ook gegeven, maar in de eerste plaats is mij dat niet recht duidelijk en in de tweede plaats zouden deze cijfers toch onbruikbaar zijn voor Nederland, zoodat ik deze hier niet geef (*Med. Off.* 10 Juni 1922).

PROPAGANDA ten behoeve van de volksgezondheid breekt meer en meer baan. De M. O. H. van Leeds gaat zóóver, dat hij zegt niets te kunnen bereiken zonder den daadwerkelijken steun van het publiek en hij verwacht daarom ook niets van verordeningen en bepalingen, maar alles van propagandistische geschriften, vliegende blaadjes, lezingen met lichtbeelden, filmen, courantenartikels en dergelijke. Dr. JERVIS zegt, dat hij op deze wijze een groote belangstelling gewekt heeft in alle zaken de openbare gezondheid rakende (*Med. Off.* 27 Mei 1922).

HOOGE ZUIGELINGENSTERFTE. — In 1920 was de zuigelingensterfte te *Newcastle-on-Tyne* onder de kinderen geboren in 1-kamerwoningen: 19.8 pCr., in 2- en 3-kamerwoningen resp. 17.5 pCt. en 11 pCt. (*Med. Off.* 27 Mei 1922).

HET SALARIS VAN MANCHESTER. — Reeds een paar maal is in deze rubriek het een en ander verteld van den strijd, die gevoerd is om het salaris van den „medical officer” van Manchester niet te zien afzakken op een onbehoorlijk peil. Eerst probeerde de stad iemand te krijgen tegen £ 1500 per jaar, maar de British Medical Association en de Society of medical officers of Health hebben tegen deze pogingen gewaarschuwd. Toen vrijwel niemand aan den oproep gehoor gaf, moest de stad eieren voor haar geld kiezen en noodigde de twee groote verenigingen uit tot een bespreking. Daar werd bepaald, dat de nieuw te benoemen functionaris beginnen zou met £ 1700, terwijl hij jaarlijks een periodieke verhooging zou krijgen van £ 100, tot een maximum van £ 2000.

Nu moet men echter niet denken, dat de artsen in openbaren dienst in Engeland overal zoo goed worden betaald; dat lijkt er niet naar! Er zijn minstens 2000 artsen vol-ambtenaar; van hen hebben er slechts 70 een salaris van £ 1000 en hooger, terwijl de overgrootste meerderheid, zeventien tot achttienhonderd, niet meer verdienen dan £ 600 per jaar. Sommigen achten het werk van den voorzogsarts daarmee nog te hoog betaald. Voor de vacature van schoolarts te Birmingham worden sollicitanten opgeroepen tegen een salaris van £ 450! Als dit de gevolgen zijn van de bezuinigingswoede, dan is het wel zeer noodig, dat door de artsen daartegen stelling wordt genomen; de stad, die haar geneeskundige voorzorg op een koopje wil hebben, deed beter deze maar geheel af te schaffen. Naar verluidt zouden vier sollicitanten op de advertentie geschreven hebben, maar wegens hun mindere kwaliteit kon men niet tot een benoeming overgaan.

HET GROOTE BELANG VAN DE SOCIALE GENEESKUNDE, wordt door minister MOND ingezien. Hoewel de tijder hem noodzaken zijn begroting te krimpden, hetgeen hem uitstekend is gelukt door beperking van administratief personeel, heeft hij op takken van dienst, die hun bestaansrecht hadden bewezen,

zoals: tuberculosebestrijding, moeder- en zuigelingen­zorg, behandeling van ge­slachtszieken, niets geschrapt. Hij heeft verder groote plannen voor de naaste toekomst. Engeland is zoo gelukkig geweest, zooals bekend is, van de Rocke­fellerstichting 2 miljoen dollar te krijgen voor de stichting van een centraal instituut voor hygiëne te Londen onder voorwaarde, dat het noodige geld voor de exploitatie gevonden zou worden. Nu heeft minister MOND medegedeeld, dat hem daarvoor jaarlijks £ 25000 is toegezegd en hij verwacht derhalve, dat deze groote en belangrijke stichting binnen enkele jaren in werking zal treden, hetgeen zegen­rijke gevolgen voor de geheele wereld hebben zal (*Med. Off.* 24 Juni 1922).

GEZONDHEIDS-WEEK. — Van 1912 af richt een commissie ieder jaar, in steeds meer plaatsen, een gezondheidsweek in, die gewijd is aan propaganda en uitgaat van de gedachte, dat een ieder zich zelf moet helpen om een goede gezondheid deelachtig te worden. Het schijnt, dat er voor dit werk groote belangstelling be­staat. Het publiek wil weten hoe het gezond kan zijn en blijven en het is verbaasd over den eenvoud der gezondheidsregels. Gedurende de week, die den 8sten October begint, zal „Gezondheid” staan in het brandpunt van de openbare belangstelling; alom zullen lezingen worden gehouden en op andere wijze propaganda worden ge­voerd (*Med. Off.* 1 Juli 1922).

BRENKMAN.

OPERATIE EN GENEZING PER DRAADLOOZE. — De scheepsdokter aan boord van de „President Harding” dr. WILLIAM IRWIN, een pionier in de draad­looze therapie, heeft een lid van de bemanning van een ander schip, dat geen dokter aan boord had, vier dagen lang draadloos behandeld. Dr. IRWIN kreeg van den kapitein van het tweede schip onophoudelijk alle mogelijke inlichtingen be­treffende den patiënt, waarna de dokter de noodige aanwijzingen gaf. Verbazing­wekkender is een geval, waarbij de dokter eens een operatie leidde, die op 800 mijl van het schip plaats vond. De dokter was toen op weg van New-York naar Centraal Amerika. Er kwam bericht binnen, dat de bewaker van een vuurtoren op een eenzaam eiland in de Caraïbische zee verwondingen aan zijn voet had opgelopen, die hem veel pijn veroorzaakten. Dr. IRWIN vroeg het geheele ziekteverloop en kwam tot de slotsom, dat onmiddellijk operatief ingrijpen noodzakelijk was, omdat zich reeds koud vuur had voorgedaan. Er waren geen chirurgische instru­menten en verdoovingsmiddelen op het eiland, maar onder nauwkeurige aanwij­zingen van den dokter volbracht een kok, die zich op het eiland bevond, de operatie met behulp van een keukenmes en een vleeschzaag. Dank zij het krachtig gestel van den patiënt, wiens verdere verpleging door draadlooze behandeling werd geleid, herstelde de geopereerde en kon dr. IRWIN aan boord van diens schip zijn dank betuigen.

DE VACCINATIE OP DE PHILIPPIJNEN. — In Amerika hebben allerlei berichten de ronde gedaan, dat de vaccinatie op de Philippijnen geen bescherming meer gaf voor de pokken. 50000 sterfgevallen zouden onder de ingeënten zijn voorgekomen gedurende de laatste epidemie. Hiertegen is de medische adviseur van den gouverneur-generaal der eilanden opgekomen; hij toonde aan, dat van de 50000 lijdens aan pokken, die stierven, 93 pCt. niet was ingeënt. De sterfgevallen onder de overgebleven 7 pCt. waren in hoofdzaak te wijten aan een zeer heftige infectie, die zich ontwikkelde onder de niet-ingeënten patiënten. 89 pCt. der pokkengevallen kwamen voor bij oningeënte kinderen, waarvan de meerderheid na 1913 geboren was. In 1913 heerschte n.l. een pokkenepidemie, gedurende welke ongeveer 7 miljoen vaccinaties verricht werden. Na 1914 werd de inenting van pasgeboren kinderen niet meer voortgezet, waardoor een omvangrijke ongevac­cineerde bevolking ontstond, die gedurende de laatste epidemie 50000 slacht­offers leverde. In 1918 brak een nieuwe epidemie uit, die gestuit werd door krachtige maatregelen tegen inenting. In landen als de Philippijnen dreigen groote ver­woestingen onder de menschenlevens, indien de geheele bevolking niet tegen pokken